

Evoluția demografică în Râmnicu Vâlcea din cele mai vechi timpuri până în prezent

Sabin Lungoci

sabintur1978@hotmail.com

Important centru economic, social, cultural și politic al țării, municipiul Râmnicu Vâlcea, reședința județului Vâlcea, se află așezat în partea central-sudică a României, respectiv la confluența dintre Olt și Olănești și este străjuit la nord de masivele Cozia și Parâng. Orașul se află situat la intersecția paralelei 45⁰07' latitudine nordică cu meridianul 24⁰22'21'' longitudine estică, la jumătatea distanței dintre Ecuator și Polul Nord. Orașul se află în plină zonă temperată, cu cele mai favorabile condiții climatice pentru dezvoltarea vieții omenești.

Orașul s-a constituit și extins în dreapta Oltului, ocupând terenuri de luncă, precum și terasele și pantele vestice ale râului. Vatra sa ocupa pe vremuri o suprafață redusă și era limitată în sud de râul Olănești, la vest de dealul Capela, iar la nord se întindea până la Valea Mandeii. În aceste condiții populația orașului nu era prea numeroasă ca de altfel și numărul caselor nu era prea mare.

Aria geografică ce a înconjurat orașul a fost un bun suport economic pentru evoluția socială și culturală a așezării, întrucât împrejurimile sale se constituiau din pășuni, numeroase turme de oi și cirezi de vite. Dealurile au fost acoperite cu întinse pajiști care alcătuiau bogate fânețe, necesare creșterii animalelor. Livezile de pomi fructiferi au oferit un mijloc de hrană, fiind în același timp aducător de venituri însemnate, pe baza cărora oamenii au trăit și au putut prospera. Tranzacțiile cu viță de vie menționate în diferitele documente demonstrează răspândirea viticulturii în zonă, Râmnicul fiind înconjurat de vii atât la est cât și la vest. De asemenea, un rol important l-a avut și prezența masivă a pădurilor, ce au avut un rol favorabil în dezvoltarea comunităților prin furnizarea lemnului ca material de construcția al caselor, lemn de foc iar mai târziu apariția industriei prelucrării lemnului cu rol în creșterea populației. Predomină stejarul, fagul dar și castanul și molidul. Pădurea a fost și o sursă de vânat, dovadă fiind mulțimea oaselor de animale sălbatice descoperite în săpăturile arheologice.

Exploatarea aurului din albia Oltului este atestată documentar din secolul al XVI-lea, fiind o sursă importantă de venituri pentru visteria locală.

Râurile Olănești și Olt, dar și apele mai mici au constituit un alt factor important ce a determinat popularea acestui areal. Dacă în timpurile preistorice, apa era folosită pentru băut, râurile erau o sursă importantă de hrană prin pescuit, ulterior apa a fost valorificată în mai multe feluri: de la morile de apă din sec. XVIII și XIX, până la hidrocentralele din sec. XX și sistemele de irigații periurbane și chiar zone de agrement. De asemenea, râul Olt a fost folosit ca și cale navigabilă pentru a aproviziona industria lemnului cu buștenii din zona nordică a județului.¹Râmnicu Vâlcea se ridică pe locul unde, cu milenii în urmă, existau așezări umane ordonate. Vestigiile arheologice descoperite până în prezent dau cu aproximație ca dată a construcțiilor de aici perioada neolitică(circa 8000 de ani în urmă) și epoca bronzului. Săpăturile arheologice s-au

¹ Corneliu Tamaș, *Istoria orașului Râmnicu Vâlcea*, 1994, Editura Antim Ivireanul, Rm. Vâlcea

realizat la Copăcelu (fost sat, în prezent cartier periurban al orașului) și Valea Răii. Perioada preistorică și cea geto-dacă este bine reprezentată, mărturie stând descoperirile din așezările de la Ocnița-foarte aproape de Rm. Vâlcea, mai exact situat la periferia sud-vestică a orașului.

Romanii au construit așezarea-castru Buridava unde se află în prezent cartierul Stolniceni-localizat în sudul orașului Rm. Vâlcea².

Un element important în creșterea populației orașului, cel puțin în evul mediu, l-a constituit migrațiile dinspre Transilvania dar și din zona Balcanică a aromânilor care au fost asimilați foarte ușor. În secolul XIII în Râmnic au sosit și coloniști sași ce s-au așezat în partea centrală a orașului, aceștia fiind asimilați în timp. Tot în sec XIII este consemnată și sosirea unor armeni, se pare din nordul Mării Negre, aceștia fiind și ei asimilați până în secolul al XV-lea. Pe la 1500 majoritatea populației stabile a orașului era alcătuită din români, din puțini meșteșugari, sași, maghiari și armeni, la care se mai adăugau acum grecii și turcii. La începutul secolului al XVIII-lea orașul era al doilea centru urban din țară, după Târgoviște, cu populație săsească.

La 1602 la Râmnic ciurma face ravagii, fiind adusă de trupele aflate în trecere. Nu se cunoaște exact numărul victimelor. În 1670 ciurma face din nou ravagii.

Dezvoltarea economică și evoluția teritorială a orașului au determinat o creștere demografică destul de lentă de-a lungul secolelor astfel că populația Râmnicului atingea 2000 locuitori la sfârșitul secolului al XVI-lea. Pe la 1821 populația Râmnicului începe să se apropie de 6000 locuitori. Populația orașului era în 1871 de 5750 locuitori, ca la sfârșitul secolului (1899) să ajungă la 7317 locuitori. În secolul XX populația a crescut de la 9628 în 1912, la 15648 în 1930, ca să ajungă în 1948 la 17238. Până în 1956 asistăm la o creștere foarte mică a populației, care era de 18984. Valorile mari ale natalității populației, ca și migrațiile spre industrie, în general spre orașe, au influențat pozitiv evoluția numerică a Râmnicului Vâlcea, care a cunoscut cea mai însemnată creștere a populației cu sfârșitul anului 1968. Dacă în anul 1969 numărul de locuitori era de 32629, în nici două decenii a ajuns la peste 110 000 persoane dintre care 3400 aparțin cartierului Goranu, fostă comună.

Din totalul populației de 97 850 ai municipiului (la 1 ianuarie 1987), 49 121 era de sex masculin, iar 48 729 de sex feminin: se observă o ușoară predominare a persoanelor de sex masculin. La 1 ianuarie 1993, populația a ajuns la 117 507 persoane.

În Râmnicu Vâlcea majoritatea populației era concentrată în zona centrală, ca urmare a extinderii perimetrului orașului, trei sferturi din populația municipiului trăiește în noile cartiere.

La jumătatea sec XIX (1859) mai mult de jumătate (63,1%), din populația Râmnicului (3160 locuitori) erau agricultori restul fiind liber profesioniști, meseriași și comercianți. După aproape un secol, la recensământul din 1930, structura populației era în linii generale asemănătoare. Cea mai mare parte a populației lucra în agricultură - 30,9%, în instituții publice 21,1%, în comerț 13,8%. În urma procesului de industrializare, la recensământul populației din 1966 s-a înregistrat o predominare a populației ocupate în industrie (31,3%); urmau, în ordine, populația ocupată în comerț (13,8%), cea din învățământ, cultură și artă (9,6%), din construcții (6,7%).

---

² Corneliu Tamaș, *Istoria orașului Râmnicu Vâlcea*, 1994, Editura Antim Ivireanul, Rm. Vâlcea

Un rol important în stabilirea legăturilor dintre așezări l-au avut drumurile. Prin Râmnicu Vâlcea trece drumul roman „Calea lui Traian” al cărui nume a rămas neschimbat, ce pornea de la Dunăre și trecea Carpații în Transilvania.

La începutul sec. IX, în jurul Râmnicului s-a încheiat o formațiune politică românească ce a devenit oraș la sfârșitul sec XIII, în accepțiunea principiilor medievale de atunci.

Prima atestare documentară a orașului datează din 20 mai 1388, fiind întâlnită într-un hrisov al lui Mircea cel Bătrân, ca „oraș al domniei mele” astfel că la 5 septembrie 1389 primește atributul de oraș fiind al treilea din țară atestat de izvoare documentare. Câțiva ani mai târziu Vlad Țepeș are și el puternice legături cu Rm. Vâlcea. La 2 ianuarie 1529, pe Dealul Cetățuia din partea de nord a orașului, sunt asasinați domnitorul Radu de la Afumați (cel care a purtat, în doar 3 ani, nu mai puțin de 20 de bătălii cu turcii) și fiul său, Vlad, de către boierii potrivnici politiciii de independență față de Imperiul Otoman. În 1557, domnitorul Pătrașcu cel Bun, tatăl lui Mihai Viteazul, începe construcția Bisericii Cuvioasa Paraschiva, pe care o va termina, 30 de ani mai târziu, fiul său. Referitor la originea numelui Râmnic, acesta provine din slavonă.

Încă de la început, orașul a apărut ca reședință a județului Vâlcea. Factorii care au determinat acest lucru sunt: bogăția resurselor naturale (sare, lemn, pește), posibilitățile pentru un comerț intern și extern și, la final, dar nu în ultimul rând, poziția geografică ce îi oferea condiții excepționale³.

Primul sigiliu al orașului Rm. Vâlcea datează din 1506, fiind unul dintre cele mai vechi însemne de acest fel din Țara Românească.

De numele lui Mircea cel Bătrân se leagă așadar prima atestare documentară a Râmnicului ca oraș domnesc, cât și ridicarea pe malul Oltului, la nord de Călimănești, a semeței mănăstiri Cozia. Matei Bșarab aduce teascurile unei tipografii la Govora (la mijlocul sec. XVII)-Govora fiind situată la 10 km sud-vest de Rm. Vâlcea. Secolul XVIII a fost cel care a impus orașul în panteonul culturii românești. În jurul episcopiei Râmnicului Noului Severin, care își avea sediul aici, își vor desfășura activitatea cărturari de marcă, a căror simplă înșiruire completă asupra a ceea ce a fost Râmnicul în acest veac: Antim Ivireanul, Climent, Filaret, Naum Râmniceanu, Dionisie Eclesiarhul, cărturari care au impus orașul ca o înaltă autoritate a vieții spirituale a timpului. Cărturarii de la Râmnic au transpus pe plan iluminist cele mai înalte idei ale vremii, continuând tradiția istorico-grafică a marilor cărturari ai veacurilor trecute. Activitatea culturală a Râmnicului a gravitat în secolul XVIII în jurul tiparniței și a muncii de editare a cărților. Venirea lui Antim Ivireanul, ca episcop al eparhiei oltene și aducerea la Râmnic a tiparniței sale de la Snagov, a dat un nou curs dezvoltării spirituale a cetății într-un secol plin de contradicții. Astfel în perioada 1705-1825, cât timp a funcționat tipografia, sunt cunoscuți 58 de tipografi, gravori, diortositori și zețari. În urma Păcii de la Pasarowitz din 1718, Oltenia, și implicit Rm. Vâlcea, trece sub ocupația imperiului austriac până în 1739. În această perioadă, din inițiativa generalului Steinville, s-a construit drumul Via Carolina, ce pornea de la Mănăstirea Cozia până în Transilvania.

³ Gheorghe Dumitrașcu, *Din istoria economică a județului Vâlcea în anii 1859-1918*, în *Studii Vâlcene*, nr. IV, 2008, Editura Fântâna lui Manole, Rm. Vâlcea

Acest drum a intensificat schimburile economice, aducând odată cu el și o garnizoană de 1000 de soldați ce erau campați la Mănăstirea Cozia, alte garnizoane fiind postate și mai spre nord. Deci se observă un fenomen de creștere a populației până în 1739 când garnizoanele sunt retrase. În timpul războiului turco – austriac din 1736-1738 Râmnicul are mult de suferit, populația se refugiază în munți iar o parte sunt luați prizonieri de către turci.

O altă lucrare importantă de infrastructură care a dus la creșterea demografică a Râmnicului a fost construcția căii ferate la 1882 dinspre Drăgășani și la 1902 inaugurarea căii ferate Rm. Vâlcea – Sibiu.

Încă de la 1831 pe traseul Slatina-Drăgășani-Rm. Vâlcea – Sibiu se dezvoltă corespondența de mare urgență și importanță așa zisele poștalioane, în acest sens la Râmnicu Vâlcea era un canton poștal unde se schimbau caii și călăreții.⁴

La 29 iulie 1848 în parcul Zăvoi din oraș a fost intonat pentru prima dată imnul „Deșteaptă-te române” pe versurile lui Anton Pann.

La jumătatea secolului al XIX-lea, în economia județului Vâlcea, și a orașului Rm. Vâlcea, predominau activitățile cu caracter agricol, meșteșugurile casnice și artizanale. Aplicarea prevederilor tratatului de la Adrianopole și Regulamentului Organic a creat condiții propice dezvoltării economice, ca urmare a pătrunderii tot mai accentuate a noilor forme de tip capitalist în industrie și comerț. Alături de atelierelor mici și mijlocii, de mici întreprinderi, producția meșteșugărească și industria casnică continuă să aibă o pondere însemnată. Ca efect al măsurilor stimulative adoptate prin legislația de încurajare a industriei naționale în 1887, 1904-1906 și 1912 se constată, și în județul Vâlcea, însemnate progrese pe linia dezvoltării activităților cu caracter industrial, mai ales în ramurile industriei prelucrătoare, fiind înregistrate creșteri și în privința forței de muncă. Deși unele întreprinderi continuă să folosească energia apei, potențialul animal, tehnica manuală sau uneltele primitive, constatăm, cantitativ și calitativ, o creștere însemnată a forțelor de producție.

Potrivit catagrafiei din 1831, numai în Râmnic existau 26 de profesii cu un număr de meseriași și negustori, o pondere mai mare o înregistrau calfele și meseriașii care practicau cojocăria, cizmăria, tăbăcăria, croitoria și brutăria.⁵

Dintr-o altă situație statistică din 1835, cu referiri numai la negustori și meșteri, rezultă că în Râmnic erau 165 patentări, unde cele mai răspândite erau profesiile: precupeți (18), rachieri (22), povernagii (22), cizmari (17), brașoveni (9), cojocari (14). În Rm. Vâlcea, potrivit statisticii din 1831, se constată încercări de organizare a unor categorii de meșteșugari și negustori. Breasla devenise o instituție orășenească, având caracter autonom, care reglementa producția mărfurilor și organiza desfășurarea acestora în cadrul pieței interne. Astfel la Râmnic, existau 15 negustori de categoria a II-a, 77 de categoria a III-a, 2 meseriași de categoria a IV-a și 73 de categoria a V-a. În categoria negustori erau înglobați atât micii negustori care făceau comerț mărunț (precupeți, telari), cât și marii negustori care practicau comerțul de import și export și arendașii care erau angrenați și ei în afaceri de schimb, posedând importante capitaluri bănești.

⁴ Dumitru Bondoc, *Din istoria „Drumului de fier” vâlcean-120 de ani de activitate feroviară* (20 iunie 1887 – 20 iunie 2007), în *Studii Vâlcene*, nr. IV, 2008, Ed. Fântâna lui Manole, Rm. Vâlcea

⁵ Gheorghe Efrim, *Via Carolina-drum strategic de pe timpul Imperiului Habsburgic la Căineni*, în *Studii Vâlcene*, 2009, Ed. Fântâna lui Manole, Râmnicu Vâlcea

Alături de ei, primeau patentă spițeri, doctori, arhitecți și avocați. Negustorii și meseriașii primeau, în schimbul unei taxe plătite la visterie, patenta, o autorizație de liberă practică a profesiei lor. Ei puteau să intre sau nu în rândul patentărilor, putând să treacă de la o categorie inferioară la una superioară și invers. Șef era starostele corporației. Astfel, în 1846, cojocarii, cizmarii, lemnarii, zidarii și boiangii cer magistratului (primarului) să le aprobe organizarea lor în bresle.

Conform statisticii din 20 iunie 1859 în județul Vâlcea exista o populație de 96382 locuitori. În 1877, populația în județul Vâlcea era de 120 000 locuitori, din care populație urbană 10668 împărțiți de Rm. Vâlcea, Drăgășani și Ocnele Mari.

Începând cu a II-a jumătate a secolului al XIX-lea, la Rm. Vâlcea, găsim unele începuturi timide de „industrializare” prin apariția unor ateliere de prelucrare a aramei, tăbăcărie și cărămidărie, zalhanale perfecționate, ateliere e fabricare a oțelului, cazane speciale de produs țuică în mari cantități și nenumărate mori de apă, care puneau în funcțiune ateliere de confecționat obiecte de îmbrăcăminte și încălțăminte (tăbăcării, manufacturi „mecanizate” etc.).

Până în anul 1877, în județul Vâlcea, existau resurse naturale suficiente pentru stimularea diferitelor ramuri „producătoare de industrie” – ca, de altfel, în întreaga țară - ,dar acestea nu au fost direcționate întotdeauna spre o valorificare funcțională, din două cauze: pe de o parte, din cauza factorului extern, care a împiedicat ascensiunea industriei românești; pe de altă parte, din cauza factorului intern, care nu era pregătit suficient pentru punerea în aplicare, într-un ritm dinamic, a reformelor de modernizare, lansate de domnia lui Cuza.

Această evoluție este ilustrată și de numărul „încurajator” de stabilimente cu profil industrial ce ființau în județ: în 1860 existau 482 de „stabilimente industriale”, concentrate în așa-zisa „mica industrie”, unde munca salariată era folosită cu un număr redus de lucrători.

În perioada 1873-1877 la Rm. Vâlcea funcționa o tipografie, o fabrică de bere care avea un număr mic de angajați, o fabrică de lumânări și săpun, mori cu aburi, tăbăcării, abale și nenumărate cazane cu țuică.⁶

La Rm. Vâlcea, în anul 1860, își desfășurau activitatea, la diferite stabilimente, 240 de lucrători, iar în anul 1877, se ajunsese la 366 „muncitori cu plată”.

Obținerea independenței de stat a României a creat premise importante pentru dezvoltarea economică a țării, industria crescând într-un ritm mai susținut. În 1881, ramura industrială de tăbăcărie și de încălțăminte din Râmnic își începe activitatea datorită inițiativei fraților Simian care deschid o fabrică modernă pentru confecționarea de frânghii, curele și opinci, bice și diverse încălțăminte pentru armată. Tot în domeniul producției de pielărie, se înființează în anul 1886, de către frații Hanciu și Morîț Schland, o fabrică modernă cu sortimente de calitate necesare pentru uzul intern și produse din piele pentru îmbrăcăminte destinate exportului.⁷ Procesul de modernizare a industriei vâlcene continuă în anul 1891, cu înființarea unei fabrici de tăbăcărie de către aceiași frați Simian, iar după 1900 devine proprietatea exclusivă a lui Oprea Simian,

⁶ Gheorghe Dumitrașcu, Din istoria economică a județului Vâlcea în anii 1859-1918, în Studii Vâlcene, nr. IV, 2008, Editura Fântâna lui Manole, Rm. Vâlcea.

⁷ Bogdan Dumitru Aleca, *Românizarea fondului de comerț evreiesc în orașul Rm. Vâlcea în timpul guvernării legionare*, în Studii Vâlcene, nr. V, 2009, Ed. Fântâna lui Manole, Rm. Vâlcea.

care își mărește capacitatea de producție prin introducerea în procesul de prelucrare a unor mașini moderne, ajungând curând să devină cea mai mare întreprindere industrială de acest gen din județ. În anul 1900, la Râmnicu Vâlcea funcționau 5 fabrici de tăbăcărie, cu un număr apreciabil de muncitori calificați, producția lor fiind apreciată în țară și peste hotare, produsele acestora, de bună calitate, fiind prezentate și la expoziția de la Paris din 1915.

În 1889 se înființează la Râmnic prima fabrică de cherestea a fraților Hanciu. Curând fabrica va fi înzestrată cu utilaje moderne, un joagăr cu abur, iar materialul lemnos care se prelucra era adus cu plutele pe Olt de la Brezoi. O nouă fabrică de cherestea „Stagni et Comp.”, cu un capital de 220 000 lei, funcționa în oraș cu utilaje perfecționate, unde lucrau 90 de muncitori. O altă fabrică de cherestea, al cărui proprietar era N.C. Vămășescu, completa ramura de industrializare a lemnului, care confecționa cherestea specială pentru export, cu mașini perfecționate, folosind, la început, un număr de 45 de lucrători.

În producția uneltelor agricole tradiționale dar și moderne, se afirmă atelierele mecanice „Franz Eitel”, care iau ființă în anul 1890, iar producția de unelte agricole crește și este comercializată în județele din jur, iar spre sfârșitul secolului își mărește capacitatea de producție prin înființarea unor ateliere de tâmplărie. Tot aici, în 1893, folosind o „tehnologizare” ridicată se deschide o secție de confecționat tablă de aramă și o alta de căciuli a societății „Prosperitatea”. Vechile mori de apă își cresc capacitatea de producție diversificându-și sortimentele de produse, apar altele noi, „sistematice” ca „Santinela” în 1885 și moara H. Gheltschi, în 1886. Ambele furnizau produse de făină și paste făinoase. Tot la sfârșitul sec. al XIX-lea, în Râmnicu Vâlcea, funcționau aproape 100 de mici ateliere. Existau și numeroase prăvălii, hanuri, hoteluri și restaurante.

Astfel după un început de industrializare populația Râmnicului atinge 5802 locuitori la 1900.

În 1913 populația județului ajunsese la 245 008 locuitori cu o densitate de 58 locuitori pe km pătrat.⁸

În perioada interbelică Rm. Vâlcea nu a crescut prea mult ca populație și datorită faptului ca în județul Vâlcea a mai existat un pol de creștere de mărime similară, și anume orașul Drăgășani, dar după 1950 Rm. Vâlcea începe să capete un avans demografic important.

În 1940 la Rm. Vâlcea are loc confiscarea comerțului evreiesc de către Mișcarea Legionară și oferită proprietarilor români. În 1949 se naționalizează toate formele de comerț. Acest fapt a dus la emigrarea în totalitate a comunității evreiești din Rm. Vâlcea în afara granițelor țării și implicit a dus la o scădere a populației pe termen scurt.⁹ După anul 1968, orașul a devenit un centru economic industrial important al țării, în care chimia are un rol principal. În 1981 Rm. Vâlcea înregistra un spor demografic de 18,6 la mie, acest fapt explicându-se prin stabilirea unui număr mare de forță de muncă tânără din grupa de vârstă între 19 și 30 de ani.

⁸ Ion Diaconescu, *Aspecte geografice actuale ale populației în județul Vâlcea*, în *Studii Vâlcene*, nr. VIII, 2003, Editura Almarom, Rm. Vâlcea

⁹ Bogdan Dumitru Aleca, *Românizarea fondului de comerț evreiesc în orașul Rm. Vâlcea în timpul guvernării legionare*, în *Studii Vâlcene*, nr. V, 2009, Ed. Fântâna lui Manole, Rm. Vâlcea

În luna decembrie 2009 numărul populației a scăzut datorită sporului natural negativ, continuând o tendință mai veche.

Chiar dacă în perioada 2009 – 2010 recesiunea economică a afectat puternic și județul Vâlcea, aceasta manifestându-se puternic în România, pe termen mediu și lung perspectivele economice și demografice pentru Râmnicu Vâlcea rămân optimiste, în opinia mea, populația orașului va crește atât datorită ratei natalității dar mai ales datorită migrației din mediul rural vâlcean spre Râmnicu Vâlcea. Orașul va cunoaște o puternică dezvoltare economică datorită investitorilor, atât autohtoni cât și străini, cât și datorită absorbției fondurilor europene care va avea un rol important în dezvoltarea orașului Râmnicu Vâlcea în perioada următoare.

Bibliografie

- Gheorghe Efrim, Via Carolina-drum strategic de pe timpul Imperiului Habsburgic la Câineni, în Studii Vâlcene, 2009, Ed. Fântâna lui Manole, Râmnicu Vâlcea
- Bogdan Dumitru Aleca, Românizarea fondului de comerț evreiesc în orașul Rm. Vâlcea în timpul guvernării legionare, în Studii Vâlcene, nr. V, 2009, Ed. Fântâna lui Manole, Rm. Vâlcea
- Dumitru Bondoc, Din istoria „Drumului de fier” vâlcean-120 de ani de activitate feroviară(20 iunie 1887 – 20 iunie 2007), în Studii Vâlcene, nr. IV, 2008, Ed. Fântâna lui Manole, Rm. Vâlcea
- Gheorghe Dumitrașcu, Din istoria economică a județului Vâlcea în anii 1859-1918, în Studii Vâlcene, nr. IV, 2008, Editura Fântâna lui Manole, Rm. Vâlcea
- Ion Diaconescu, Aspecte geografice actuale ale populației în județul Vâlcea, în Studii Vâlcene, nr. VIII, 2003, Editura Almarom, Rm. Vâlcea
- Corneliu Tamaș, Istoria orașului Râmnicu Vâlcea, 1994, Editura Antim Ivireanul, Rm. Vâlcea

Anexe

POPULATIA STABILĂ LA RECENSAMINTELE DIN ANII 1912, 1930, 1948, 1956, 1966, 1977 ȘI 1992

Tabel nr. 1

1912	1930	1948	1956	1966	1977	1992
JUDETUL VALCEA						
281465	295560	341590	362356	368779	414241	438381
MEDIUL URBAN						
21458	33659	37619	50342	81259	113782	171127
RAMNICU VALCEA						
9628	15648	17238	18984	23867	66321	113624

Summary

The article begins with a description of the geographical factors that influenced the socio-economic, demographic and implicitly, of Ramnicu Valcea from ancient times to today.

From the Neolithic period, ancient, medieval and modern period, Ramnicu Valcea city develops under the influence of different factors from the natural ones to invasions, until the epidemic periods of natural disasters and periods of development and economic progress.

The growth of the population in Ramnicu Valcea is a long process, a process characterized by a long period of stagnation in the Neolithic period to antiquity, and then by a very slow growth from antiquity to the late Middle Ages. If for the period between the Neolithic and Middle Ages the demography is influenced mainly by wars, natural disasters and plagues, from medieval middle, an important role in the demographic evolution of Ramnicu Valcea begin to have the economic and cultural development and the development of transport routes.

If the first part of the article presents especially the negative factors such as wars and plagues that influenced the demographic trends, the second part of the article describes the particular industries and economic activities that have led to a population growth and which then turned Ramnicu Valcea from a small town into a real city with industrial ambitions.

The documentary sources used make reference in particular to local articles and materials than to others of a general nature. Important among these sources are the census statistics that have been made locally over time.

The article ends with a small possibilities analysis of the development of the city on an average and long term and from an European perspective too. This article does not want to be a thorough analysis of all the factors that influenced the demography over time and especially to fix a few important points in time in the demographic evolution of Ramnicu Valcea.